

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., trvale bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Prešove pri vybavovaní jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2006 doručená sťažnosť I. K. K., trvale bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) pri vybavovaní jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Zo sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že Okresný súd v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 3 C 46/03-57 z 18. júla 2005 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov za podané dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 246/04-34 z 1. februára 2005. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu uznesením č. k. 3 Co 313/05-64 z 21. septembra 2005 potvrdil. Sťažovateľ sa následne podnetom z 29. novembra 2005 adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) domáhal, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky po preskúmaní zákonnosti označených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu podal proti nim dovolanie podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Generálna prokuratúra odstúpila podnet sťažovateľa na vybavenie krajskej prokuratúre. Náместník krajskej prokuratúry listom Kc 2219/05-16 z 27. marca 2006 sťažovateľovi oznámil, že krajská prokuratúra jeho podnet odložila s odôvodnením, že *„výrok rozhodnutia súdu, vyplývajúci z úvahy súdu dovolenej zákonom, orgány prokuratúry nie sú príslušné preskúmať“*.

Sťažovateľ tvrdí, že tým, že príslušný orgán prokuratúry nepodal vo veci mimoriadne dovolanie, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej vydal tento nález:

„1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods.1), čl. 46 Ústavy SR v kontexte s jej čl. 149 a v zmysle ods. 1), čl. 6 Dohovoru o ich ochrane postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v dovolacom konaní a spore vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 3 C 46/03 porušené boli.

2. Prikazuje Krajskej prokuratúre v Prešove vo veci dovolania sp. zn. 3 C 46/03 na podnet sťažovateľa konať.

3. Priznáva I. K. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiatisíc slovenských korún)....

4. Ukladá Kraj. prokuratúre v Prešove uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje za porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru skutočnosť, že príslušný orgán prokuratúry (krajská prokuratúra) nevyhovel jeho podnetu a nepodal v predmetnej veci mimoriadne dovolanie.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. Z toho vyplýva, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Vzhľadom na uvedené nemohla krajská prokuratúra, ktorej bol generálnou prokuratúrou odstúpený na vybavenie podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania odložením tohto podnetu, t. j. nevyhobením podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania, porušiť základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ani právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní uznesením odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, vrátane žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2006